

Transports L'alta velocitat ferroviària

Quadern de viatge a bord d'un AVE

Aquesta és la transcripció de la narració que el periodista Joaquim Maria Puyal va fer per a Catalunya Ràdio abans de l'Atlètic de Madrid-Barça de dissabte passat al Calderón. A través de la seva mirada curiosa, Puyal narra el viatge a bord de l'AVE Siemens S-103 que el va portar a Madrid i en el qual es va trobar un dels candidats a la presidència del govern espanyol

Joaquim Maria Puyal

“**V**iatjo a Madrid en el tren de gran velocitat que en diuen l'Alta Velocidad Española. Ja hi havia anat des del Camp de Tarragona o des de Lleida, però mai des de Barcelona. Pujo al tren i el primer que sento és una veu que diu, “*Bienvenido al AVE [...] El viaje durará dos horas y veintitrés minutos*”. Quan ho diu en català són “tres hores i vint-i-tres minuts”. Vull pensar que és un error humà. Canvio de seient perquè me'n tocava un més aviat justet i, en canvi, n'hi ha un d'ample, d'aquells que tenen taula i espai per a quatre, lliure. Em ve el revisor i em diu: “*En Zaragoza se llena*”. Jo me'l quedo mirant, amb cara així..., i em diu que ara no m'hi amoïni i que a Sara-

gossa torni al meu seient.

De cop, vénen cinc o sis nois parlant, pam, pam... Dedueixo que és gent que treballa a la mateixa companyia, probablement tripulació d'un altre tren que se'n va a la base, i que aprofita per viatjar més còmodament en classe Club. Als passatgers que van en turista també els agradaria que els deixessin venir, penso jo. El darrer túnel de sortida ens aboca a la vora del Llobregat, davant de Sant Boi. Vaig al lavabo i constato que no l'han netejat després de l'últim viatge. No hi ha sabó al dispensador i no em puc rentar les mans com voldria.

Sec al seient i em poso a treballar. Prenc notes. El viatge és còmode. Mentre m'ofereixen “*bebidas*”, diuen per megafonia que l'estació que s'acosta és Tarragona. Ha perdut “el Camp”. El tren passa puntualment per Lleida i, quan ens acostem a Saragossa, deso els meus papers i diaris i sec al lloc que em correspon. Els nois que han ocupat part del departament són invitats pel revisor a marxar d'allà. Arribem a Saragossa. El revisor ja m'havia

dit que “*se llenaría en Zaragoza*”. Tenia raó. A Saragossa comença a pujar gent per davant i per darrere del vagó: “*Mi asiento es éste, éste es el mío*”, “*Yo tengo el A; tú, mamá, tienes el C; tú tienes la fila de delante*”, “*Vete con tu hermana, yo me quedo aquí*”. “*No, mamá, viaja tú aquí, yo allá...*”. Jo vaig fent la meva però el soroll va en augment. Maletes, *attachés*, bosses, *samsonites*, portafolis, maletins, abrics, algun mòbil que sona... Quin renou!

De cop i volta, sense quasi adonar-me'n, aixeco la vista i observo, palplantat davant meu, esperant que el deixin passar fins a la seva butaca, ni més ni menys que un candidat a presidir el *gobierno de España*. Americana de vellut, camisa a ratlles, sense corbata, pantalons grisos i mocassins. A la cara de pau se li dibuixa un somriç pacient. Identifico la seva dona al seu costat. Em mira. Torno a fixar la meua vista en els meus papers. Sento la veu de la senyora que va amb les filles que li diu al candidat que li ofereix canviar-li el seu seient “*para que puedan ir todos juntos...*”. “*Pues muchas*

Un dels models Siemens S-103

que diàriament uneixen l'Estació de Sants amb la madrilenya estació d'Atocha

■ JOSEP LOSADA

gracias, señora, porque así trabajaremos”, diu un senyor que va amb el candidat i que m'adono que havia estat *ministro de España* fa pocs anys. Quan la Piluca s'aixeca per deixar-li el seu seient diu al candidat: “*Te apoyamos, te apoyaremos, faltaría más, has de ganar!*”.

“*Muchas, gracias, muchas gracias*”, li respon amablement. Han passat cinc minuts ben bons. Ara tothom s'ha assegut. Alço el cap de nou i tinc, en diagonal, davant meu, el candidat i la seva dona de cara.

La tripulació porta el carretó amb el dinar. El candidat s'estima més el peix que la carn. L'exministre, no. L'hostessa em pregunta si vull Rioja o Ribera. Consulto la cartolina del menú i confirmo que, tal com em semblava recordar, hi ha vi negre del Penedès. Ella insisteix: “*¿Rioja o Ribera, señor?*”. Jo, en aquell moment i en aquell ambient no m'atreveixo a dir: “*Quiero vino catalán!*”, i assenya-lo, tímidament, amb el dit un Sangre de Toro que treu el coll per allà. Ella em diu: “*Este no es Rioja ni Ribera*”. Li somric, i em fixo que el candidat veu un Ramón Bilbao, de la Rioja.

Amb el català fins a Madrid

Arribem a Calataiud i observo que, per primer cop a la meua vida, vaig en un tren en el qual Renfe fa els avisos també en català (deixem de banda la qualitat fonètica, deixem-